KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

kamu emekçileri bülteni

e-mail: kamuemekcileri@yahoo.com

Haziran 2006 * Sayı 15 * Fiyatı 0.5 YTL

Özelleştirmeye, ticarileştirmeye, sözleşmeli köleliğe ve sefalet ücretine

hayır!

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya hayır!

Parasız eğitim ve sağlık, iş güvencesi, İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret

istiyoruz!

Kapitalist düzenin yaşadığı krizin faturası bir kez daha emekçilere çıkarılıyor!..

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

Geçtiğimiz iki ayda, bir yandan ekonomik çalkantılar sürerken bir yandan da düzen içi çatışmalar ve çeteleşmeler iyiden iyiye ayyuka çıkmıştı. Sistemin bu hem iktisadi ve hem de siyasal krizi son dönemlere damgasını vurmuş; öte yandan dönemde toplumsal hareketi kontrol altında tutmak için çeşitli yasalar ardı ardına yürürlülüğe konmaya çalışılmıştı. Duruma daha yakından bakalım.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun ilk beş aylık enflasyon rakamlarının yüksek çıktığını açıklaması, halihazırda kırılganlaşmış olan ekonomi için bir dizi sarsıntı anlamına geliyordu. İlk beş aylık enflasyon yüzde 4.53, bir önceki yılın mayıs ayına göre ise yıllık enflasyon 9.86 olarak gerçekleşti. Dahası, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yapmış olduğu hesaplamalara göre en yoksul yüzde 20 için hesaplanan enflasyon oranları daha da fazlaydı. Bu, hem mutlak, hem de nispi olarak yoksulların daha da yoksullaştığı anlamına gelmektedir. Yanı sıra, yoksulluğun yalnızca temel ihtiyaç maddelerinden yoksunluk değil; fakat eğitim, sağlık gibi gereksinimlerden de mahrum bırakılmak olduğu göz önünde bulundurulursa, durum daha da kötü bir tabloya işaret etmektedir. Ücretli kesimin bu gitgide yoksullaştıran ekonomik yapıdan asıl etkilenen ve darbe alan kesim olduğu açıktır.

Enflasyon oranlarındaki bu "beklenmedik" artışa paralel olarak, mayısın son haftalarına doğru piyasalarda son 1,5 yıldır gözlenmeyen ölçülerde dalgalanmalar yaşandı. Dolar ve Euro'daki ani artışla birlikte borsalar düştü, gazeteler bu haberleri "Kara Cuma" manşetlerle gündeme taşıdılar. İçerde 8.6 milyar düzeyine çıkan cari açıklar, erken seçim söylentileri ile derin devletin ve düzenin pisliklerinin ayyuka çıkması; dışarıda ise ABD Merkez Bankası'nın faiz artırımı, Ortadoğu'da süregelen gerginlikler devam ederken düzen cephesinden evlere şenlik açıklamalar yapıldı. Maliye Bakanı Kemal Unakıtan IMF heyetiyle yaptığı görüşme öncesi "Türkiye'de piyasalar normalleşmeye başladıkça dışarıya daha çok bağımlı hale gelindiğini, sermaye giriş-çıkışlarının da bundan kaynaklandığı" söyledi *(Radikal, 16 Mayıs 2006)*. Burada doğal olarak, "Bu ne menem bir ekonomik yapıdır ki normalleştikçe bağımlılaşmaktadır?" sorusu akla gelmektedir.

Merkez Bankası bu normal olduğu iddia edilen ve müdahaleden özenle kaçınılan ekonomiye müdahale etmiş, döviz kuru ve faiz hadlerinde düzenlemeye gitmişti. Özcesi iktisadi görünüm, 2000-2001 yıllarında ani para kaçışıyla başlayan, krizle devam eden ve emekçilerin işlerinden edilmesiyle "düze çıkılmaya" çalışılan dönemi hatırlatmaktadır. Yakın zamana kadar bu büyük krizin faturası bizlere, "düzlüğe az kaldı" masallarıyla yutturuluyordu. Fakat kör gözün bile göreceği gibi, aradan geçen 5 yılın ardından ülkenin kapitalist kaymak tabakası için her şey toz pembe iken biz emekçiler sefaletin dipsiz kuyusuna yuvarlandık-yol alıyoruz. İşte ortaya yine bir kriz çıktı ve katmerli fatura bir kez daha bizleri bekliyor.

Öte yandan, ekonomideki bu savrulmalar ve gitgide yükselen enflasyon, kamu emekçilerinin ücretlerinde artış konusunu gündeme getirdi. KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul yaptığı yazılı açıklamada, "Hükümetin verdiği yüzde 5'lik zam (yüzde 2.5'i daha verilmedi) yılın ilk 5 ayında buharlaşmıştır. Geride kalan 7 ay için gerçekleşecek enflasyonun üzerinde acilen bir ek zam verilmelidir" dedi. Daha önce de belirttiğimiz gibi, yılın ilk beş ayında enflasyon oranı % 4.53 çıkmışken tüm yıl için verilen %5'lik zam (Temmuz'da ödenecek %2.5'lik kısım henüz verilmedi) şimdiden erimiştir. Daha ilk beş ayda eriyen yüzde 5'lik zam, geride kalan 7 ay göz önünde bulundurulduğunda ciddi bir reel gelir kaybı anlamına gelecektir. Bunun yanında, 2 milyon memurdan sadece 1 milyon 300 binine 40 YTL'lik ek ödeme verilmiş ve bu ek ödeme maaş kalemi sayılmadığından emekliliğe de yansımamıştır.

Ancak enflasyonun üzerinde yapılacak bir ek zam, alım gücündeki bu düşüşü telafi edebilecektir. Sendikalar cephesinden yapılan yazılı talepler hükümet cephesinde henüz resmi bir açıklamayla cevaplanmamıştır. Öte yandan, Ali Babacan'ın, memurların herhangi bir kayıplarının olmadığına ilişkin açıklamaları ile Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın bir konuşmasında "ne zammı,

para mı var sanki, zam falan yok" gibi sözleri hükümetin konuya yaklaşımını özetlemiştir.

İktidarın bilinen bu tutumuna karşı yapılması gerekense göstermelik açıklamalarla hükümetten hak-hukuk beklemek değildir. Masa başı görüşmelere mahkum kalmak, yazılı açıklamaların hükümet tarafından verileceği umulan cevabını beklemek, emekçilerin yıllardır hak arama mücadelesinde kazanım elde ettiği yöntemler olmamıştır ve olmayacaktır. Yılın ikinci 6 ayında kamu emekçilerinin maaşlarına gereken zammın yapılması ve bozuk ekonomik yapının tüm faturasının emekçilere çıkarılmasına karşı koyulması, ancak ve ancak kararlı bir mücadelenin örgütlenmesiyle mümkün olacaktır. Bunun için yapılması gereken, toplu görüşme oyununun startının verileceği bu dönemde, bu oyuna gelmeden, taleplerimizi belirleyerek sonuç alıcı bir mücadele planı doğrultusunda harekete geçmektir.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Ankara

Krizin faturası emekçiye!

Kamu emekçisi biraz daha yoksullaştı!

Türkiye, AKP hükümeti eliyle IMF güdümlü politikalarla her geçen gün biraz daha uçurumun kenarına itilmektedir. Ekonomi politikaları, bir kriz ve borç ödeme mekanizması haline getirilmiştir. Hükümet; önceki hükümetler gibi, IMF tavsiyeleri doğrultusunda sıkı mali politikalarla yüksek vergiler ve düşük ücretlerle toplumun düşük ve orta gelirli kesimlerini sıkboğaz ederken, sermaye kesimlerine vergi imtiyazları, teşvikler ve kamu kaynaklarının transfer edilmesi politikalarıyla adaletsizliği ve yoksulluğu arttırmaktadır.

Hükümetin; 2005 yılı toplu görüşmelerinde, "Kamu emekçilerini Enflasyona ezdirmeyeceğiz" sözlerinin bir aldatmacadan ibaret olduğu görülmektedir. Diğer iki konfederasyonun altına imza attığı mutabakat metnine, KESK olarak şerh düşmemizin ne kadar anlamlı olduğu bir kez daha görülmüştür. Hatırlanacağı üzere; 2005 yılı toplu görüşmelerinde %5 olarak öngörülen enflasyon hedefi üzerinden kamu emekçilerine %5'lik yoksulluk ücreti dayatılmıştır. KESK dışındaki diğer iki konfederasyon, hükümetin teklifini itirazsız kabul ederek suça ortak olmuşlardır. Bugün ortaya çıkan gelişmeler göstermektedir ki; uygulanan ekonomik politikalarla, son olarak da Dolar ve Euro kurundaki artışlar ve izlenen yeni faiz politikalarıyla emekçilerin yoksullaşması ve ücretlerinin düşmesi süreci devam etmektedir. Henüz tamamı ücretlere bile yansımayan %5'lik zam öngörüsü iflas etmiştir, erimiştir.

KESK-AR'ın araştırmalarına göre 16 Ocak 2006 tarihinde ortalama ücretli bir kamu emekçisinin ücreti dolar bazında; 614 $ (Euro bazında 514€) düzeyinde iken, 9 Haziran 2006 tarihinde 530$ (419€) düzeyine düşmüştür. Yani son ekonomik kriz, kamu emekçisinin ücretinden 84$ (95€) götürmüştür. Oran olarak kamu emekçilerinin ücreti; dolar karşısında %15, Euro karşısında %18 azalmıştır.

Yine indeksleme yöntemi ile yapılan araştırma; kamu emekçilerinin ücretlerinin enflasyon karşısında, şimdiden %2 düzeyinde eridiğini göstermektedir. Araştırmamızda çıkan sonuçlara göre:

-İlk altı aylık dönem için %2,5 düzeyinde artış alan kamu emekçisinin ücreti, Mayıs ayı itibarıyla %4.53 çıkan enflasyonun altında kalmıştır. Oysa hükümet yıllık enflasyon oranını %5 olarak öngörmüştü.

-Yine Merkez Bankası beklenti anketine göre yılsonu enflasyon beklentisi, %8 - %12 düzeyinde gerçekleşecek. Oysa Kamu emekçilerinin ikinci altı ay için alacağı %2,5 oranındaki artışta dikkate alındığında, bu verilere göre kamu emekçilerinin ücreti %3 - %6 oranında eriyecek demektir.

Araştırmamızın verileri göstermektedir ki; Kamu emekçisi 1994 ve 2001 krizlerinden sonraki en büyük yoksullaşma dalgasının mağduru olacaktır Dolayısıyla EK ZAM TALEBİMİZ haklıdır ve meşrudur. Hükümetin sesimize kulak vermesi gerekmektedir. Aksi halde bu gidişata izin vermeyeceğiz ve meydanlara çıkacağız. Demokratik direnme hakkımızı bugüne kadar kullandığımız gibi, bundan sonrada kullanmaya devam edeceğiz.

(KESK Genel Merkezi'nin açıklaması...)

Yunanistan, Şili, Bangladeş, Almanya, Brezilya...

Yüzbinlerce kamu emekçisi ve öğrenci ayakta!

Fransa'da gerçekleştirilen ve kazanımlarla sonuçlanan genel grev ve kitlesel eylemliliklerin ardından dünyanın birçok kentinde emekçiler, Fransa'daki direnişten alınan derslerle sosyal hak gasplarına, paralı eğitime, özelleştirmelere, sendikasızlaştırılmaya karşı taleplerini yükselttiler. Bugün de hala birçok ülkeden grev ve direnişlere dair haberler alınmakta. Yunanistan ve Şili'de öğrenci gençlik, Bangladeş'te tekstil işçileri ve kamu emekçileri, Almanya'da Hartz IV Yasasına karşı emekçiler, Brezilya'da topraksız köylüler bu örneklerden en belirgin birkaç tanesi. Türkiye'deki işçi ve emekçilerin mücadelesi ancak ve ancak böylesi direnişlerden dersler çıkarılması ve Fransa'daki direniş ateşini büyütecek tarzda sonuç alıcı, militan hak alma mücadelerine başvurması sonucunda ileriye taşınabilecektir.

***

Yunanistan'da öğrenci gençlik, hükümetin eğitimi piyasaya açması ve üniversitelerin özelleştirilmesini hedefleyen yasa ve uygulamalara karşı ayağa kalktı. Öğrencilerin yanısıra, öğretim görevlileri de, öğrenim alanındaki neoliberal saldırılar çerçevesinde gündeme getirilen özel üniversiteler ile öğrenim sürelerinin sınırlandırılması saldırısına karşı greve gittiler. Özellikle başkent Atina 1991 yılından bu yana gerçekleşen en kitlesel eylemlere tanık olurken, diğer kentlerde de gösteriler gerçekleştirildi. Atina'da 7 Haziran'da gerçekleştirilen gösteriye 25 bin kişi katıldı. Bu hafta içinde üniversitelerin %80'i işgal edildi. Selanik ve Ionnana'daki tüm üniversiteler kapandı. Atina, Girit ve Patra'da okulların %90'ı işgal edildi. Atina'da bulunan Politeknik Üniversitesi işgalinin ardından 7 Haziran günü de eylemlerine devam eden öğrenciler bir yürüyüş düzenlediler. Öğrenci gençliğin talepleri arasında liseyi bitiren herkesin üniversiteye engelsiz girmesinin sağlanması, herkes için ücretsiz yolculuk hakkı, parasız eğitim, herkese çalışma hakkı, işgüvencesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi ve insanca bir ücret var.

Öğrenci gençlik ve eğitim emekçilerinin kararlılığını gören Yunan burjuvazisi, ayak direnmenin bir işe yaramayacağını anlayınca yasa görüşmelerini erteledi. Fransa'daki meslektaşlarından ders almış görünen Yunan hükümeti, büyük ihtimalle yasayı erteleme manevrası ile aleyhine olan havayı dağıtmayı umuyor. Ancak, öğrenci gençliğin mücadeledeki kararlılığı ve eğitim emekçilerinin bu mücadeleye tereddütsüzce verdiği destek devam ettiği sürece, hiçbir manevra sonucu değiştirmeyecek, meşru militan mücadele birkez daha zafer getirecektir.

Ancak belki de son dönemin en çok yankı uyandıran, militan eylem haberi Şili'den geldi. Şili'de liseli gençliğin okul işgalleriyle başlayan eylemleri, üniversite gençliği ile işçi ve emekçilerin desteğini de aldı. Gerçekleştirdiği ilk genel eyleme 600 bin kişiyle katılan liseli gençlik, ikinci genel eylemi bir milyon kişilik bir katılımla gerçekleştirdi. Ülkenin toplam nüfusu ise 16 milyon. Eğitim sisteminde reform talep eden liselilerin eylemler dizisinin bu son büyük halkasına, öğrenci örgütlerinin yanısıra 100 kadar sendika ve demokratik kitle örgütü de destek verdi. İki hafta boyunca süren eylemler sırasında okullarına gitmeyen öğrenciler hükümetin "eğitim için ek bütçe" kararını almasının ardından sınıflarına döndü. Şili Devlet Başkanı Michelle Bachelet "eğitim yasasında reform yapılacağını ve içinde öğrenci temsilcilerinin de yer alacağı bir kurul oluşturulacağını" söyledi. Öte yandan ulaşım hakkı, binaların iyileştirilmesi gibi birtakım talepler konusunda çok somut bir adım atılmadı. Bunun için öğrenci liderleri taleplerin görüşülmeye devam edileceğini söyledi.

Bangladeş'te ise tekstil işçileri üretimin durdurulduğu ve onbinlerce işçinin sokağa dökülerek 300 civarında fabrikayı ateşe verdiği büyük bir isyan başlatmıştı. Bunun üzerine tekstil patronları işçilerin taleplerini kabul edeceklerini açıkladılar. İşçiler ise hala kapalı olan bazı fabrikalarda üretimin, ancak alacakların ödenmesi ve sendikal hakların tanındığına dair resmi bir anlaşma yapılmasının ardından başlatılacağını söylüyor. İşçi isyanından kısa süre sonra ise bu kez özel ilkokullardaki eğitim emekçileri kitlesel bir grev düzenledi. Haziran başında devletin özel okulları devletleştirme sözünü tutmamasını protesto eden 100 binden fazla ilkokul öğretmeni greve gitti. 27 öğretmen Dakka'da açlık grevine başladı.

Tüm bu eylemlere ek olarak, Almanya'da Hartz IV Yasası'na eklenen yeni maddelere karşı yapılan 15 bin işçi ve emekçinin katıldığı eylem ile Brezilya'da parlamentoyu basan 500 topraksız köylünün direnişi, mücadelenin yükseldiği ve kimi yerlerde militanlaştığı zamanlara işaret etmektedir. Türkiye'deki işçilerin, kamu emekçilerinin de böylesi örneklerden ders çıkarmaya ve devrimci, militan bir sınıf hareketi yaratmaya her zamankinden çok ihtiyacı vardır.

AKP hükümeti İMF emirleri doğrultusunda sağlıkta tasarrufa soyundu...

Sağlıkta tasarruf ölüm demektir!

İMF'nin isteği üzerine hükümet, sağlıkta milyarlarca dolarlık bir tasarruf yapacağını açıkladı. Tasarruf doğal kaynakların hoyratça kullanılmaması amacına dayansa, elbette gelecek için son derece gerekli bir eylem olarak kabul görürdü. Ama bizler onu yaşamla değil ölümle anıyoruz. Biz biliyoruz ki kapitalizmin niyeti bizlerin hayatından kısıntıya gitmektir: Örneğin iki kez kullanılan kateterler, sondalar yüzünden kararan hayatları hatırlayalım.

Sağlıkta tasarrufun anlamı insanları ölüme mahkum etmektir. Sadece hastaları değil sağlık çalışanlarını da. Üstelik çalışanları iki kez mezara sokmak demektir. Yeterince önlem alınadan çalışma yürüten sağlık çalışanı pek çok risk almaktadır. Örneğin daha az eldiven kullanmak demek; aynı eldivenin ortalıkta dolaşması, etrafta bırakılması demek, ya da hiç eldiven kullanılmaması demektir. İkincisi düşük ücretle çalışacak kamu emekçileridir. Yoksullaşan kamu emekçisinin sağlığının bozulması kaçınılmazdır. Halihazırda kamu emekçileri yoksulluk sınırının altında maaşla çalışmaktadır.

Geçmişte özel bir hastanede çalışırken yaşadığım anılarımı paylaşmak isterim. Bu hastanede, idrar striplerini makasla ikiye bölerek tek kişiye kullanılması gereken stribi iki kişiye harcardık. İdrar bardağı olarak çamaşır suyuyla yıkanmış cam kavanozlar kullanırdık. Bunlar yine bir yere kadar anlaşılabilir ama tüp harcamamak için kanların enjektör içerisinde gelmesi apayrı bir olaydı. Tüpü kıran bir arkadaşımızın yerdeki kanı enjektörle çekip çalışması ise akıllara durgunluk vericidir. Gün bitene kadar aynı eldivenle çalışmak zorundaydık vb... Özel hastane konumuna uygun olarak, yani kapitalist işleyişe göre kâr elde etmeyi varlık sebebi yapmıştı. Kâr elde etmenin tek yolu ise masrafları kısmaktır. Masrafları kısmak için işçilerin ücretleri azaltılır vb... Sağlık alanında ise sağlık çalışanlarının ücretlerinin azaltılması bir yana sağlık için harcanan sarf malzemeden eni sonu insan sağlığından kısıntıya gidilir.

Bakanlığın açıklamalarına göre yeşil kart sahiplerinin sağlık harcamaları artmış. Bu müsriflik olarak değerlendirilmekte. Tedaviye olan ihtiyacın artmasının iki sebebi olabilir. Ya insanlar daha çok hastalanmışlar (ki bunun sebebi de bellidir-yoksulluk/açlık) ya da insanların canı sıkılıyor ve hastaneye gidiyorlar. Yeşil kart sahiplerinin işsiz olduğunu düşünüp de 'evet kesinlikle bu adamlar can sıkıntısından hastaneye gidiyor' diyenler de elbet çıkar. Böyle bir cevabı Sağlık Bakanlığı'ndan beklemek sürpriz olmasa gerek. Fakat pek çok kamu emekçisinden de aynı sebebi duyduğumuz için bu bize çok uzak gelmiyor. Oysa sağlık bir insan hakkıdır, bir hak olmaktan çıkarıldığı için, yeşil kart ve yeşil kart edebiyatı da bugün olduğu gibi ortaya çıkmaktadır.

Bütçeden sağlığa ayrılan payın en az olduğu ülkelerden biriyiz. Buna rağmen sağlıkta tasarruf yapmak istiyorlar. İşte bu kapitalizmin akıl dışılıklarından biri. Ama bu işte büyük bir çelişki de var. Çelişki değil de, bir akıl karıştırma, oyunbazlık, şeytanlık diyelim biz. Örneğin sağlıkta tasarrufun yapılabilmesi için yürürlüğe giren yeni yönetmeliklere göre kolesterol ilacı alabilmek için kolesterol değerinizin sınırının üzerinde olduğunu eczaneye kanıtlamak zorundasınız. Bunun için kolesterol tahlilinizin yazdığı

kağıdı eczaneye vermeniz gerekiyor. Bunun için elbette kolesterol tahlili yaptırmanız gerekli. Kolesterol tahlili yaptırabilmek için günlerce randevu almak için uğraşmanız, doktora muayene olmanız, onun tahlil yazması, tahlili yaptırmanız, sonucunu almanız... o sonuca göre doktorunuzun ilaç yazması gerekiyor..vs...sürekli bu ilacı kullanması gereken insanlar en az 5 günlerini ilaçlarını alabilmek için uğraşmak zorundalar demek oluyor bu. Bu durumda insanlar gidip tahlillerini özel laboratuarlarda yaptırmayı tercih ediyorlar. Parası olanlar tabii. Olmayanlar bu çileyi çekmek zorunda.

Bir diğer tasarruf tedbiri ise sayısı 250 olan sağlık müfettişini artırmak. Bu, AKP kadrolarının bakanlığa yerleştirilmesi ve tabii çalışanların zapturapt altına alınması demektir. Elbette bu müfettişler, soyguncuların, vurguncuların peşine düşecek değil. Çalışanların tepesine dikilip neden o enjektörü attın, onunla bir başkasına daha iğne yapabilirdin diyecek. Veyahut da bu birimde bu kadar çalışan fazla, şu sözleşmeli personelin sözleşmesi feshedilsin diyecek. Öbür yandan "yeni müfettişlerin maaşları ne olacak, hani tasarruf etmiyor muyduk" diye sormak lazım.

Bazı ilaçları almak için sağlık kurulu raporu aranması, ilaçların eşdeğerlerinin verilmesinin teşviki gibi tasarruf tedbirleri de yukarıda örnekleri verildiği gibi insan sağlığı ile oyun oynamak risk almaktan başka bir şey değil. Eşdeğer diye piyasaya sürülen ilaçların çoğunun yan etkileri faydasından çok.

Sağlıkta bir tasarruf yapılmak isteniyorsa eğer; bunun yolu çok basit ve insanları öldürmeye değil yaşatmaya dayanıyor. İnsanlar aç kalmadığında, üşümediğinde, temizliğini yapabildiğinde, okuyabildiğinde, temiz bir dünyada rahat nefes aldığında, aşılarını olduğunda, eğlenip gülebildiğinde ve hatta sevip sevildiğinde hasta olma ihtimali en az 1000'de 1'dir. Ve bu 1000'de bir ihtimali ortadan kaldırmak için harcanan para şimdikinin 100 misli azı yeterlidir. Elbette bunların olması ancak sosyalizmle mümkündür. Ama parasız sağlık hizmeti almak şimdiden mümkündür. Koruyucu sağlık hizmetlerinin artırılması da mümkündür. Öncelikle koruyucu sağlık hizmetlerini tümüyle yok edecek SSGSS ve aile hekimliği uygulamalarına derhal son verilmelidir. Bu da ancak biz kamu çalışanlarının örgütlü gücü ile olanaklıdır. Konfederasyonumuz sendikamızı ve kamu emekçilerini mücadeleye çağırıyoruz.

Bir sağlık emekçisi/İstanbul

Mezarda emeklilik ve paralı sağlık yasası geçti...

Yenilginin muhasebesini çıkarıp, safları yeniden toplamalıyız!

Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası gibi bir cila taşıyan, mezarda emeklilik ve sağlıkta özelleştirme yasası, Cumhurbaşkanı vetosunun ardından bir kez daha değişiklik yapılmadan mecliste onaylandı. Bu durumda ikinci kez veto hakkı bulunmayan Cumhurbaşkanı yasayı onaylayarak resmileştirdi. Böylelikle işçinin emekçinin ölüm fermanı çıkmış oldu.

Tüm seyri düzen içi mecralarda belirlenen bu kapsamda bir saldırı yasasının çıkmaması için bir neden yoktu. Çünkü, İMF'nin buyruğu olan bu yasa, emperyalistler ve sermaye tarafından yaşamsal bir ihtiyaç olarak görülmekteydi. Zira sosyal güvenlik ve sağlık için, işçi ve emekçilerin (elbette onların anne ve babalarının) ücretlerinden kesilerek biriken kaynakları iç etmenin hesabını yapmaktaydılar. Bunun için önce işe SSK hastanelerine el konulmasıyla başlandı, akabinde sigorta primleri arttırıldı fakat karşılığında emeklilik ödenekleri kısıtlandı ve son olarak emeklilik yaşı arttırıldı. Bu son yasa ile ise emeklilik tümden imkansız hale getirilirken, sosyal güvenlik için birikmiş devasa kaynaklardan sağlık ve emeklilik için yapılması gereken ödenekler tümüyle askıya alındı.

Evet arkadaşlar, bu yeni yasanın tek amacı var: Bir yandan sermayeye sınırsız kaynak aktarmanın önü açılırken, diğer tarafta sağlık ve emeklilik hakkı mezara gömülmektedir. Böyle bir yasanın nasıl gerekçelendirildiğini biliyoruz: Sosyal güvenlik açık veriyor, devlet daha fazla kaynak ayıramaz!

Koca bir kuyruklu yalan bu! İnsan yaşamına kaynak ayıramayan bu devlet sıra sermayeye yağlı teşvik ve vergi indirimlerine geldiğinde sınırsız kaynak buluyor, büyük sanayi işletmeleri milyarlarca dolarlık dolu kasalarıyla

tekellere peşkeş çekiyor, milyarlarca dolarlık silah alımları için tereddüt etmiyor vb, vb.

Devlet ve hükümetin tekellerin çıkarlarını insan yaşamına tercih etmesi, bir kişisel niyet sorunu değildir; düzen sorunudur. Kapitalist ilişkilerin egemen olduğu bu ülkede, meclis de hükümet de tüm zenginliklerin sahibi durumundaki kapitalistlerin hizmetindedir. Dolayısıyla onlardan emekçiler ve işçiler lehine en küçük bir uygulama beklemek hayaldir.

Fakat sendikalarımızın başındaki ağa ve bürokrat takımları, bu konuda sınırsız bir hayal kuruyorlar. Aslında buna hayal dememek lazım. Bal gibi bizlere ihanet edip aldatıyorlar. Öyle ki, bu saldırı yasası göz göre göre geçti ve sendikaların başındaki bürokratlar, "ortalığı ayağa kaldırmak" yerine susup beklediler; göstermelik şovlarla yetindiler. Sonuçta bir güzel bizlere yedirip yutturdular. Farklı davranılmış olsaydı, bugün bu yasa pekala geçmeyebilirdi. Bunun nasıl ve ne şekilde olabileceğini dünyanın birçok köşesinden emekçi kardeşlerimiz bize göstermekteler. Bültenimizde bu örneklerin ayrıntılarını bulabilirsiniz. Bu örneklerden de görüleceği gibi, saldırı buradakinden farksız; fakat verilen mücadele bambaşka.

Ama suç sadece bu bürokrat takımının değil, asıl suç bizim arkadaşlar. Sendikalarımızı onlara terkeder ya da onların promosyonlarının cazibesine aldanıp hesap sormazsak ve bulunduğumuz her mekanı mücadelemizin bir mevzisine dönüştürmezsek olacağı budur. Dahası bir de her biri sermayenin has partisi olan düzen partilerinin peşinden gidenlerimiz var ki, bu davranış, "al boynumu vur" demekten başka bir anlama gelmiyor.

Tüm bunlar madalyonun bir yüzünü, karanlık yüzünü oluşturuyor. Madalyonun diğer tarafında ise şunlar yazıyor:

Türlü türlü saldırılarla kaybettiğimiz bu haklar, esasında geçmişte sınıf kardeşlerimizin ödediği büyük bedellerle kazanılmış haklardır. Ne yazık ki bu kadar ağır bedellerle kazanılmış hakların bugün kaybedilmiş olması, bu dönemin kuşakları için bir yüz karasıdır. Fakat diğer taraftan da bilmeliyiz ki, sınıf mücadelesinde bunlar olağandır. İşçi ve emekçiler sermayeye karşı birleşir-kararlı bir mücadele yürütür ve haklar kazanırlar. Ama sınıf mücadelesi gevşemeye gelmez, gevşenirse sermaye bir çırpıda kaybettiklerini geri alır. Sadece kaybettiklerini de değil, alabildiği kadarını alır. Bugün yaşanan budur.

Fakat işçi ve emekçiler durumun farkına varıp toparlanmaya ve mücadeleye yeniden başladılar mı, sermayenin gaspettikleri geri alınabilir. Bu aslında bizim tarihimizdir. Dolayısıyla, tarihsel gerçeklerin de bilincinde olarak, umutsuzluğa kapılmamalıyız. Yapmamız gereken, gevşekliğimizin-dağınıklığımızın sonucu ortaya çıkan büyük yenilginin muhasebesini yapmak (ne kaybettik, nasıl kaybettik, ne kadar kaybettik, nasıl toparlanırız, elimizdeki güçler nedir, yeniden başlamak için neler yapabiliriz, kimlerle yola çıkabiliriz) ve yeniden yola koyulmaktır.

İşte bulunduğumuz nokta budur arkadaşlar. Artık, safları toplamanın-sermaye ve emperyalistlerin zafer sevinçlerini kursaklarında bırakmak için harekete geçmenin zamanıdır.

Eğitim-Sen ye

Devrimci, militan bir k yaratmak için

Geçtiğimiz ayın sendikal cephedeki en önemli konusu, KESK'in ana omurgasını oluşturan Eğitim-Sen'in yetkiyi kaybetmesi oldu. "Toplu görüşme yetkisi" böylece Kamu-Sen'e geçti. Fakat bu durum şaşırtıcı değil. Zira bizzat Genelkurmay tarafından topun ağzına konulan Eğitim-Sen, "derin" bir operasyonunun konusu haline getirilmişti. Bu operasyonda şevkle görev almaya soyunan Kamu-Sen de ilk hedef olarak Eğitim-Sen'in "yetkisi"ni almayı önüne koymuştu.

Geçtiğimiz yılın "toplu görüşme" sürecinde ortaya çıkarılan bir dizi belge, Kamu-Sen yönetiminin hükümete Eğitim-Sen'in kuyusunu kazmaya dönük bir plan sunduğunu gösteriyordu. Eğer hükümet destek verirse (sendika aidatlarının devlet tarafından ödenmesi uygulaması açıktan böyle gerekçelendiriliyordu) işkolunda yetkiyi alarak Eğitim-Sen'in, dolayısıyla KESK'in işi bitirilecekti. KESK'e yönelik Genelkurmay öncülüğünde başlatılan operasyon, Kamu-Sen'in etkili kullanımı, hükümetin sistemli müdahalesi ve gerici milliyetçilerin Eğitim-Sen içerisindeki bölücü tutumlarıyla birleşince, sonuç bu oldu. Böylece Eğitim-Sen operasyonunun dava konusu tüzük maddesiyle bitmediği görüldü.

Mücadele birikimlerini tüketen icazetçi sendikacılığın iflası

Bununla birlikte ortaya çıkan durum salt düzen cephesinin operasyonu ile açıklanamaz. Neden açıklanamayacağını ise herşeyden önce Eğitim-Sen tarihi söylemektedir. Zira Eğitim-Sen, fiili-meşru mücadele ile kurulmuş, birçok saldırıyı göğüslemiş bir sendikadır. Uzun zaman düzen tarafından yasadışı görülmüş, türlü baskı ve zorla terbiye edilmeye çalışılmış, yüzlerce kadrosu sürgün ve soruşturmalarla yıldırılmaya çalışılmış bir sendikadır. Eğitim emekçilerinin büyük bedellerle kurduğu Eğitim-Sen bir onur mevzisi olarak korunmuştur. Tüm bu dönem boyunca Eğitim-Sen'in üye sorunu da olmamıştır. Başlangıçta kararlı yüzlerce devrimci emekçinin cüretkar çabasıyla yola çıkılmış ve fiili-meşru-militan mücadele hattında yüzbinlerce eğitim emekçisiyle buluşulmuştur. Henüz düzenin yasaları tanımazken eğitim emekçilerinin tek meşru sendikası haline gelmiş, devletin kendisine karşı kontra sendika olarak kurduğu Türk Eğitim-Sen'i etkisiz bırakmıştır. Ayrıca tüm bunlar kirli savaşın oldukça yoğun olduğu ve Eğitim-Sen'in bu savaşta özel bir hedef haline getirildiği bir dönemde başarılmıştır. Dahası bu dönemde kapatma davaları da neredeyse hiç eksik olmamıştır. Fakat her kapatma girişiminde mühürler kırılmış, sendika sahiplenilmiştir.

Dolayısıyla, bugün ulaşılan nokta tek başına devletin operasyonu ve Kamu-Sen'le açıklanamaz. Ortaya çıkan durum, esasta fiili-meşru mücadele çizgisinden düzenle bütünleşmeye, devlet bürokrasisinin koridorlarında iş bitirici sendikacılığa evrilmiş olan sendikal anlayış tarafından yaratılmıştır. Bugün ortada bir hezimet ve iflas tablosu varsa, bu tablo Eğitim-Sen ve KESK yönetimine hakim reformist-liberal koalisyonun eseridir.

Hemen belirtelim ki, yaşanan iflastan kastımız hiç de "toplu görüşme yetkisi"nin kaybedilmiş olması değildir. Zira kamu emekçilerinde temelsiz beklentiler yaratarak düzene yedekleyen toplu görüşme oyununun zerrece bir değeri yoktur. Dolasıyısıyla, "yetki"nin kaybedilmesiyle, liberal-icazetçi sendikacılığın sonuçları ve harekette yarattığı tahribat iyice açığa çıkmıştır.

...kiyi kaybetti...

...mu emekçileri hareketi görev başına!

Sendika bürokratlarının konumlarını kaybetme telaşı

İcazetçi sendikal anlayışın temsilcileri, bugüne kadar geçmiş birikimleri tüketerek yol aldılar. Fakat artık geçmiş mücadelenin birikimlerinden tüketecek bir şey kalmamıştır. Doğal olarak icazetçi sendikacılık, "yetki"nin de kaybedilmesiyle, artık bu gerçekle yüzleşmek zorunda kalmıştır. Tam bir telaş içerisindedirler. Telaşlarının nedeni kamu emekçileri mücadelesinin gerilemesi değil, düzen içinde sahip oldukları konum ve ayrıcalıklarını yitirmiş olmalarındandır.

Bu telaş son eylemlere bakıldığında görülmektedir. Eğitim-Sen yönetimi "yetki"nin kaybedilmesi üzerine alelacele bir Ankara yürüyüşü kararı almıştır. Gerçekleştirilecek eylemin merkezine de, daha önce aynı sorunların daha yoğun yaşandığı zamanlarda dahi görülmedik bir duyarlılıkla, "Baskı-sürgün-kadrolaşma değil, demokratik bir yaşam istiyoruz!" talebi konulmuştur. Eğitim-Sen yönetimi, bu süreçte yaptığı tüm merkezi açıklamlarda hedefe AKP'yi koymuş, AKP'nin gerici bir kadrolaşma içerisinde olduğuna ve bu amaçla da üyelerine yönelik ciddi bir sürgün furyasına başvurulduğuna dikkat çekmiştir.

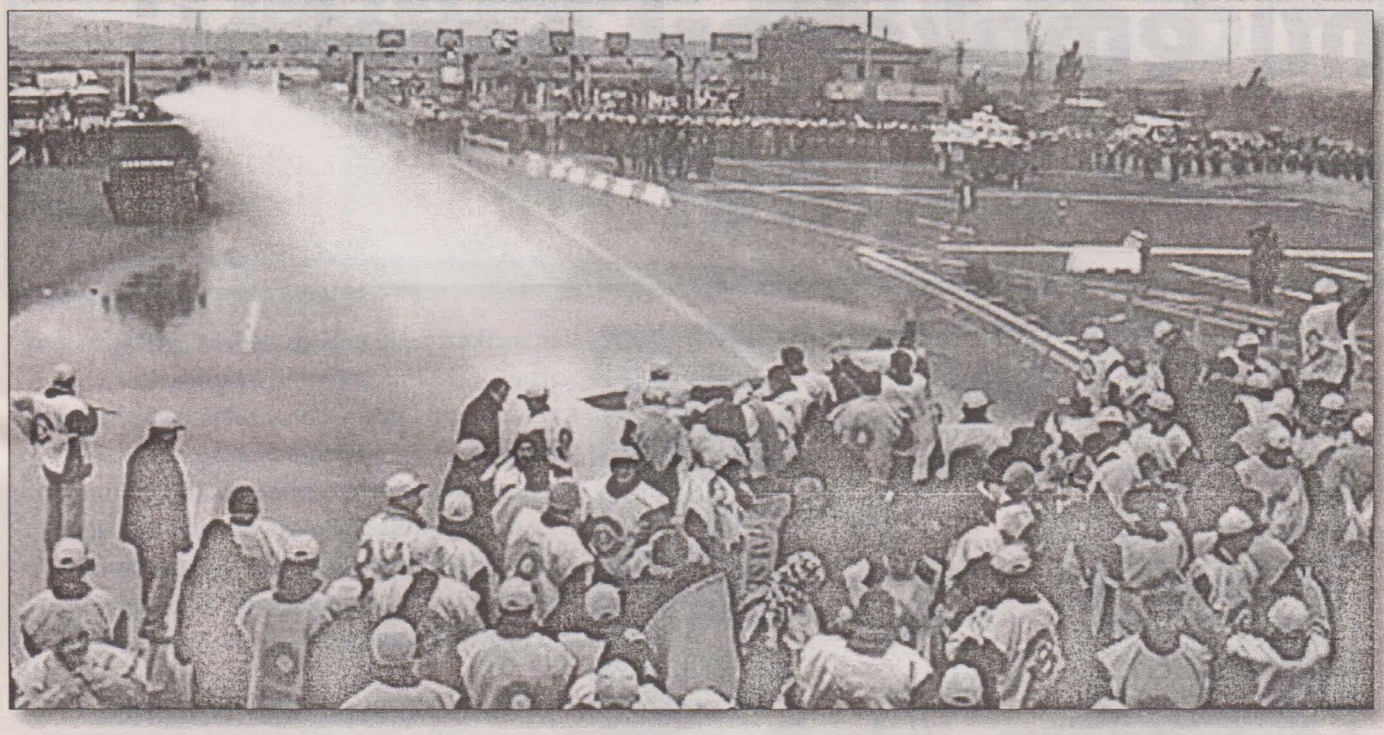
Ancak kadrolaşma ve sürgün uygulamaları yeni değildir. Sadece Eğitim-Sen yönetimi yaşadığı iflası gerekçelendirmeye, gözlerden saklamaya çalışmaktadır.

Emekçilerin devrimci bir sendikacılığa ihtiyacı var!

İcazetçi sendikacılık ve onlara yön veren siyasetlerin iflası anlamına gelen bu tablo öncü emekçilere önemli görevler yüklemektedir. Düzen içi konumlarını korumaktan başka bir dertleri olmayan liberal sendikal yönetimler kamu emekçileri hareketinde yarattıkları tahribatı daha da derinleştirmektedirler. Devletin terbiye operasyonuna karşı durmanın tek yolu tabandan yükselen devrimci, militan bir kamu emekçileri hareketidir. Ötesi KESK'i Kamu-Sen yapmak anlamına gelecektir.

Zira emekçilerin pazarlık masalarına değil, kurulu düzene ve devlete karşı fiili-meşru-militan bir mücadeleye ve bu mücadeleye önderlik yapacak önderliklere-örgütlülüklere ihtiyacı var. İcazetçi sendikacılık anlayışı teşhir ve mahkum edilerek, devrimci bir çıkış yolunu örgütleyecek, emekçileri düzene karşı mücadele bayrağı altında toplayacak bir ileri inisiyatife ihtiyaç var. Başta devrimci kamu emekçileri olmak üzere tüm ilerici devrimc güçleri bu yolda seferber olmaya, sınıf mücadelesinin kazanımlarını ve değerlerini korumak uğruna harekete geçmeye çağırıyoruz.

Yüzümüzü kitlelere dönelim, fiili mücadeleyi yükseltelim!

Eğitim-Sen kurulduğu günden itibaren hem öncü eğitim emekçilerini içinde barındırmış, hem de geniş eğitim emekçilerini örgütleyebilmiştir. Hiç kuşkusuz geniş öğretmen kitlesinin Eğitim-Sen'de yeralmasının gerisinde öncülerin mücadele ve müdahale kapasitesi, Eğitim-Sen'in taşıyıcısı olduğu TÖS'den, TÖB-DER'den beslenen tarihi mirası yeralmaktadır. Bu anlamıyla Eğitim-Sen, kökleri '60'lı yıllara varan, mücadele tarihi olan bir örgütlülüktür. Ancak bu olumlu mirasına rağmen Eğitim-Sen, gelinen yerde eğitim emekçilerini örgütleme kapasitesi itibarıyla oldukça gerilemiştir.

2005 yılında 139 bin 500 eğitim emekçisi Eğitim-Sen'de örgütlü iken 2006'da bu sayı 125 bine geriledi. Türk Eğitim-Sen sen ise üye sayısını 120 binden 140 bine çıkarttı. Böylelikle 2006 yılı için yetkili sendika Türk-Eğitim-Sen oldu. Kuşkusuz burada sorun "yetkili" olup olmamak değil, sürecin nereye doğru evrildiğidir. Ya da bir başka deyişle, kamu emekçileri hareketinin en dinamik sendikasında görülen güç kaybı, bunun ardında yatan nedenler ve süreci tersine çevirecek olanakların ortaya konulmasıdır.

Bugün Eğitim-Sen güç kaybediyorsa, bunun hem sendikal mücadele anlayışından kaynaklı hem de sendikayı aşan nedenleri bulunmaktadır. Bu nedenlerin başında devletin Eğitim-Sen'i ehlileştirmek için elindeki tüm kozları kullanması, ülkede estirilen şoven dalga, bunun etrafında yürütülen Kürt sorunu ve anadilde eğitim tartışmaları yeralmaktadır.

Devletin sindirme harekatı

Sermaye düzeni saldırı politikalarını sorunsuz uygulamanın garantisini muhalefet odaklarını etkisizleştirmekte görmektedir. Emekçilerin örgütlülüklerinin yokedilmesi, bu yapılamadığı oranda ehlileştirilmesi sermayenin temel yönelimini oluşturmaktadır. Güçsüzleştirme politikası, "sayımız az biz ne yapabiliriz ki!" cümlesi öncü emekçiler tarafından kurulduğu anda hedefine ulaşmıştır. Eğitim-Sen üzerinden de görülen budur.

Devletin işlevsiz de olsa toplu görüşme sürecinde karşısında KESK yerine Kamu-Sen'i görmek isteği biliniyor. 2005 yılında Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin bu isteğini açıkça ifade etmişti. Bundan dolayı önceki yıllarda da uygulanan, yönetici kadro eliyle gerici sendikaların örgütlenmesinin teşvik edilmesine, KESK üyesi emekçilere ise baskı ve sürgün uygulanmasına hız verilmiştir. Örneğin BES bünyesinde örgütlü onlarca emekçi bu süreçte sürgün edildi. Eğitim-Sen de bu baskılardan nasibini fazlasıyla aldı. Mücadele içinde öne çıkan eğitim emekçilerinin sürgün

edilme politikası dozunu arttırarak sürdürüldü. Ancak devletin gerici sendikalara işyerlerinde destek sunması mevcut durumu tek başına açıklamamaktadır. Baskı politikalarının sonuç vermesi, ülke genelinde yaratılan genel politik atmosfere de bağlıdır.

Bu noktada Türkiye'de genel olarak muhalefeti ezmek için devreye sokulan milliyetçi histeri dalgası son yıllarda daha da güçlendirilmiş, "bayrak, vatan, millet" üzerinden tüm muhalefet ve sendikalar cendereye alınmıştır. Milliyetçilik temel argümanı ya da "Kürt sorunu" korkusu üzerinden toplumda şovenist histeri dalgası yaratılmıştır.

Aynı dönemde Eğitim-Sen aleyhine anadilde eğitim hakkının tüzükten çıkarılması talebiyle dava açılması, şovenist dalganın gücünü göstermektedir. Anadilde eğitim talebi üzerinden açılan davayla eğitim emekçileri içinde Kürt sorunu üzerinden bir saflaşma-ayrışma yaşanması hedeflenmiştir. Dava 2.5 yıllık bir sürece yayılmıştır. Davanın bu denli uzatılmasının gerisinde, bu zaman diliminde Eğitim-Sen'i daha fazla yıpratma planı yeralmaktaydı. Dava sürecinde Eğtim-Sen'den özellikle Ege ve Orta Anadolu bölgesinde kopuşlar yaşanmış, Eğitim-İş, Ata-İş gibi sendikalar ortaya çıkmıştır.

Sendikal mücadeleden kaynaklı yaşanan sorunlar

Sermaye düzeninin saldırılarının sonuç vermesi aslolarak sendikal politikaların zafiyetinden kaynaklanmaktadır. Eğitim-Sen, icazetçi sendika yasasının kabulünden itibaren, saldırı politikalarına karşı tutarlı, sürekli bir mücadele programı oluşturmadı. böylesi bir hedefe yoğunlaşmadı. İMF politikalarının katıksız uygulanmasına paralel olarak eğitimin özelleştirilmesine hız verilirken, Eğitim-Sen suskun kaldı. Özelleştirme politikalarının önemli bir ayağı olan Özel Okullar Yasası ile sermayeye kaynak aktarılması hedeflenirken, Eğitim-Sen tek başına "yasayla dinci okullara kaynak aktarılacak" söylemiyle yetindi. Oysa yasa çok daha kapsamlı bir saldırının, eğitimin piyasaya açılmasının önemli bir ayağını oluşturmaktadır.

Apolet yasası ile öğretmenler derecelendirilirken Eğitim-Sen, tüm eğitim emekçileri bir yana üyeleri için bile bir yol haritası çizemedi. Sözleşmeli öğretmen uygulamasına karşı tutumunu netleştirmedi, bundan dolayıdır ki konuyla ilgili emekçilere herhangi bir çözüm-mücadele yolu göstermedi.

Anadilde eğitim talebinden dolayı kapatma davası açılırken, anadilde eğitimi tok bir biçimde savunmak yerine; uzlaşmacı, icazetçi ve faydacı bir sendikal mücadeleden medet umdu. Böylelikle emekçilerin kendisine-mücadelesine duyduğu güveni erozyona uğrattı. Kuşkusuz şunu da belirtmek gerekiyor, anadilde eğitim hakkına yönelik devletin yürüttüğü saldırı dalgasının püskürtülememesinin gerisinde toplumda lince varan şoven histerinin, Eğitim-Sen'in tutarsız, günü kurtarmaya dönük politikalarının yanısıra mücadele içinde yalnız bırakılmasının etkisi de bulunmaktadır. Eğitim-Sen'in çağrıcısı olduğu eylemlere sadece KESK'in katılımı düşünüldüğünde bu tespitin doğruluğu ortaya çıkacaktır.

Sosyal Güvenlik Yasası, Genel Sağlık Sigortası'na karşı gücünün, üye sayısının, etkisinin öngördüğü herhangi bir müdahaleyi gerçekleştirmedi. Eğitim-Sen, ne iddia ederse etsin, sorunları toplu görüşme sürecine havale etmekte sakınca görmedi. Ancak şimdi ne katılacakları bir görüşme, ne de oturacakları bir masa var.

Eğitim-Sen'in yapmadıkları uzatılabilir. Ancak bu yapılamayanların gerisinde asıl olarak icazetçi, uzlaşmacı sendikal anlayışın politikasızlığı yeralmaktadır.

Yapılması gereken açıktır; öncü, devrimci eğitim emekçileri mücadelesine ve sendikasına sahip çıkmak zorundadır. Fiili-meşru mücadele hattını yeniden yükseltmeli, devrimci bir mücadele programı etrafında kitleleri seferber etmelidir. Zira etkisi olmayan bir "yetki"yi kaybetmenin bir değeri yoktur. Önemli olan mücadeleyi yükseltecek yeni olanakları hızla yaratmak ve bir an önce harekete geçmektir.

Eğitim Sen'de Program Kurultayı tartışmaları devam ediyor

Bültenimizin Mayıs 2006 sayısında, Eğitim Sen program kurultayı tartışmalarına değinmiş, yürütülen- yürütülecek çalışmada gözetilmesi gereken noktaların altını çizmiştik. Buradan hareketle mevcut olana baktığımızda, tartışmaların henüz buna denk düşen bir düzeyde olduğunu söyleyemeyiz. Elbette şube ve temsilciliklerde toplantılar çoğalmış, tartışmalar zinciri başlatılmış, birçok şubede komisyonlar oluşturularak bir program çerçevesi çizilmiştir.

Bir kez daha tekrarlamakta yarar var ki ortaya konan sendikal mücadele programı dünyada bu alanda oluşturulabilmiş en iyi program olsa dahi, yaşama, sokağa aktaracak kararlılık ve cürete sahip olunamadığı sürece hiçbir değer ve anlam taşımayacaktır. Sermayeye karşı verilecek mücadele salt bir teori sorunu değil aynı zamanda bir pratik sorunudur. Nasıl verilen diyet programını uygulamadığınızda kilo veremiyorsanız; oluşturduğunuz mücadele programını sokağa, eylemliliğe dönüştüremediğinizde de hiç bir anlam ifade etmeyecektir.

Oluşturulacak mücadele programının komisyonlar, raporlar, kurultaylar vb. aşamaları sendikal örgütlenmenin güçlenmesi ve genişlemesine hizmet edebilmelidir. Bu nedenle program tartışmasını emekçilerin sınıf bilincini açığa çıkaran doğru bir araç, bir fırsat olarak bakılmalıdır.

İlk aşamada komisyonların kurulması ve çalışma biçimlerinin belirlenmesi, öncü aktivistlerin biraraya gelişlerini kolaylaştıran olanakları da yaratacaktır. Buna bağlı olarak devrimciler doğru bir bakış açısıyla programın her aşamasında görev ve sorumluluk almak zorundadırlar. Bu müdahale aynı zamanda taban ve öncülerle işbirliğini arttırabilme olanağı sağlayarak yürütülecek faaliyetin bürokratik akademik bir çalışmaya dönüşme tehlikesinin de önünü kesecektir. Sessiz sedasız dar alanda grup paslaşmaları ile aydın(!), akademik tartışmaları sonucu oluşturulan bir metne ve boşa tüketilen bir sürece dönüşmemesi konusunda en büyük sorumluluk hareketin öncü devrimci sosyalist kamu emekçilerine düşmektedir. Aksi durumda mücadelenin kendi öznelerinden koparılmış bir çaba harekete yarar yerine zarar verecektir.

Komisyonların işleyiş tarzı; olabilecek en azami ölçüde üyeyi içine katan, onları sürecin parçası yapan bir özellikte olmalıdır.

Komisyon çalışmaları için gerekli yayınlar merkezden temin edilerek ve sendika sitesinden duyurularak işbirliği yoluyla verimlilik artırılabilir. Komisyonun konu başlıkları üzerine anket çalışmaları yapılarak program gündemi üyelerin gündemine taşınabilir.

Yaz dönemini bilgi ve birikimin çoğaltılacağı bir dönem olarak kabul edersek, okulların açılmasıyla birlikte panel, forum vb. tartışma platformları her düzeyde oluşturulma yoluna gidilebilir. Bu çalışmalar sırasındada yereller kendi özgünlüklerini de içine katarak çalışmayı zenginleştireceklerdir.

10-12 Kasım'da yapılacak olan program kurultayına daha güçlü, nitelikli ayağı yere basan, iş yerleri ile buluşmuş ve gerçek amacına hizmet edecek bir birikimle gelinmelidir. Sınıf çıkarını öne koyan bir bakışla hareket edilmesi ve bunun ısrarlı bir çalışma ve pratikle birleştirilmesi durumunda sürecin hızla kamu emekçileri lehine dönüşmesi hiç de sürpriz olmayacaktır.

Sosyalist Eğitim Emekçileri/İzmir

Kamu-Sen kim için, nasıl çalışır?

Kamu-Sen, kamu çalışanları içerisinde en çok üye sayısına sahip sendika durumundadır. Kamu çalışanları sendikalarıyla ilgili mevcut yasalara göre bu, bu konfederasyona, "toplu görüşme" masasında kamu emekçilerini temsil etme ayrıcalığını tanımaktadır. Sahte sendika yasasının geçmesinden bu yana tüm toplu görüşme süreçlerinde de bu konumunu korumuştur. En son olarak eğitim işkolunda yetkiyi alarak bu konumunu daha da sağlamlaştırmış bulunmaktadır.

Peki böyle bir konuma sahip olan bu sendika, emekçiler yararına ne tür işler yapmakta ve nasıl bir mücadele yürütmektedir?

Kamu-Sen'in bir sendika olarak boy gösterdiği tek an, toplu görüşmelerdir. Başka bir zamanda, emekçilere yönelik herhangi bir saldırıya karşı bu sendikayı görmek mümkün değildir. Eğer görünürse ya bu saldırıya destek vermektedir, ya da en fazlasından atıp tutmakla yetinmektedir.

Bu sendika tam anlamıyla sahte sendika yasasına uygun, tam bir "toplu görüşme" sendikasıdır. Fakat "toplu görüşme" adındaki "ucube şey" emekçileri kandırma amaçlı bir orta oyunundan başka bir anlam taşımamaktadır. Öyle ki, pazarlık görüntüsü verilmiş esip gürlemelerin sonunda bugüne kadar bir şey çıktığı görülmemiştir. Varsa dahi bunlar hep kağıt üzerinde kalmıştır. Zira "toplu görüşme" diye bir olay, sendikal mücadele geleneği içerisinde yoktur. Sendikal mücadele grevli-toplu sözleşme hakkını tanımaktadır. Çünkü işçi ve emekçileri güçlerini üretimden almaktadırlar ve bu gücün olmadığı-dahası emekçilerin eylemli gücüne dayanmayan bir sendikacılık lafta kalmaya mahkumdur. İşte Kamu-Sen sendikacılığı da eni-sonu lafta bir sendikacılıktır.

Kamu-Sen'in en önemli meziyeti KESK'te temsil edilen kamu emekçilerinin mücadelesine karşıtlıktır. Zaten kuruluşu da üst düzey bürokratlar tarafından gerçekleştirilmiş ve esasta KESK'e karşı kontra bir sendika olarak tasarlanmıştır. Sonuçta emekçiler lehine en küçük bir hak arama mücadelesinde görünmeyen bu konfedarasyon, KESK çatışı altında mücadelelerini sürdüren kamu emekçileri hareketini zayıflatmak uğruna türlü kirli propagandalarda bulunmuştur. Hatta bu yolda açıkça devlet sendikası kimliğini benimsemiş ve bunu bir bayrak gibi taşımıştır. Düşünün ki, sadece siyasetten uzak ücret sendikacılığı yapsa dahi, bir kamu sendikasının işveren konumunda olan devlet karşısında mesafeli olması gerekirken bu sendika, devleti savunmayı ana misyon bellemiştir. O bu siyasal çizgisiyle olduğu kadar örgütsel olarak da faşist MHP'ye bağlıdır. Ki MHP'nin devlet ve sermaye tarafından emekçilere ve mücadelesine karşı nasıl kullanıldığı bilinmektedir. İşte bu konfederasyon, MHP'nin kamu emekçileri alanındaki uzantısı konumundadır.

Peki bu çizgideki bir sendika nasıl oluyor da en çok üyeye sahip sendika olarak öne çıkabilmektedir?

Öncelikle belirtilmelidir ki, Kamu-Sen'in üye kitlesi sahte sendika yasasına kadar esasta oldukça dar milliyetçi kadrolardan oluşmaktaydı. Bunlar yanında belli sayıda kamu emekçisi bu konfedarasyona üyeyse de, bu emekçiler, büyük ölçüde KESK çatısı altında büyük bedeller pahasına yürütülen mücadelenin etkisiyle sendikal mücadeleye yönelen, fakat gerici propagandanın etkisiyle de Kamu-Sen'e üye olmuş insanlardı.

Yani Kamu-Sen sadece KESK karşıtlığıyla değil, yanısıra KESK'in mücadelesinin ürünlerinden nemalanarak büyümüştür. Öyle ki Kamu-Sen, kamu emekçilerinin geçmesin diye büyük mücadelelerle karşı koydukları sahte sendika yasasına tam destek verirken, bu yasa geçtikten sonra (her ne kadar üye sayısı bakımından birinciyse de) zaman içerisinde büyük bir erime yaşamıştır. Bu bile onun KESK'in mücadelesinden nemalanarak büyüdüğünü göstermektedir. Zira Kamu-Sen'in sahte sendika yasası sonrasında en azından bir sendika görüntüsü kazanmıştır.

Fakat bu bir görüntüden ileri gitmemektedir. Zira bu konfedarasyon bugün esas olarak kurumsallaşmış bir ihanet şebekesinden farksızdır. Emekçilerin mücadelesine en küçük bir katkısı yoktur. Dahası mücadeleci kamu emekçilerinin önünde büyük bir engel, bir ayak bağıdır.

Kamu emekçilerinin, mücadelelerinin selameti açısından bu ayak bağından kurtulmaları şarttır. Fakat bu, sadece bu ihanet şebekesinin teşhiriyle başarılamaz. Ondan kurtulmanın yolu, fiili-meşru mücadele bayrağını yükselterek sermayeye karşı etkili bir mücadeleyle kamu emekçilerinin meşru temsilcisi olarak çıkmakla açılacaktır. Yürütülecek fiili-meşru mücadelenin, sahte sendika yasasının sınırlarını aşacak bir iradi inisiyatif gerektirdiğini söylemeye dahi gerek yok. Zira sahte sendika yasasında bir sendikacılık, Kamu-Sen'in güreş minderidir, bu minderde güreşmek Kamu-Senleşmek dışında bir sonuç yaratmaz. Bırakalım Kamu-Sen "toplu görüşme" orta oyununun baş aktörü olarak çıksın ve rolünü sahnelesin. Kamu emekçileri fiili-meşru mücadele yolunda yürüdükçe batışı kaçınılmazdır.

Düzen içi çatışma şiddetleniyor...

İşçi ve emekçiler bu çatışmanın bir tarafı olmamalıdır

AKP hükümetine alternatif arayışları son dönem Türkiye gündemine damgasını vuran konudur. Üç yıldır hükümette olan, önümüzdeki seçimleri de kazanmasına kesin gözle bakılan AKP hükümeti tartışmaları önümüzdeki süreçte de gündemi belirlemeye devam edecek gibi görünmektedir. AKP hükümetinin tartışılmaya başlanması kuşkusuz kendiliğinden oluşan bir süreç değildir. Bunun ardında devletin asli kurumlarının AKP'nin "kimi uygulamalarından" duyduğu rahatsızlık, AKP ile ABD arasındaki ilişkilerdeki belirsizliğin AKP'nin gözden çıkarılmasını olanaklı kılması yeralmaktadır. Ancak bu nedenlerden de öte gelecek yıl yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimi, seçimin AKP'nin çoğunlukta olduğu bir meclis tarafından yapılacak olması sorunun asıl kaynağıdır. Ordu ve onun etrafında toplanmış cumhuriyet elitleri, cumhurbaşkanlığı köşkünde çoğu zaman aşağılamayla birlikte andıkları doğunun simgesi türbanlı birinin-birilerinin oturmasına tahammül göstermemektedir. Batılı, modern, çağdaş Türkiye cumhuriyetinin bunu asla ve asla kabul etmeyeceği dillendirilmektedir.

Cumhurbaşkanlığı konutunun bu denli önemsenmesini bu simgesel anlamı yanında, cumhurbaşkanına verilmiş yetkilerin genişliği de önemli bir etkendir. Örneğin, YÖK üyeleri cumhurbaşkanı tarafından seçilmektedir. Üniversite rektörleri en yüksek oyu alan üçaday arasından cumhurbaşkanı tarafından belirlenmektedir. Anayasa Mahkemesi'nin üyelerinin belirlenmesinde cumhurbaşkanlığı geniş yetkilere sahiptir. Kısacası sermaye düzeni için kritik önemde olan her kurumun atamalarında cumhurbaşkanı söz sahibidir. Cumhurbaşkanı konutunun kaybedilmesi cumhuriyet elitlerinin üniversiteler ve bürokratik mekanizma üzerindeki etkisinin azalması anlamına da gelmektedir. Bu nedenle cumhuriyete sahip çıkarken "koltuklarına da" sahip çıkmaktadırlar.

Danıştay saldırısı ve sonrası

AKP hükümetinin yoğun bir biçimde tartışıldığı günlerde Danıştay'a karşı düzenlenen saldırı, AKP'nin yıpratılması noktasında iyi bir malzeme sağlıyordu.

Ancak ordunun sokakları terketmeyin çağrısının sessizlikle karşılanması, Danıştay saldırısı failinin siyasi kimliği, eski askerlerle ilişkilileri, "Atabey çetesi"nin mensuplarının ordu mensubu olması saldırının AKP karşıtı geniş bir harekata dönüştürülmesinin önünü aldı. Buna ek olarak TÜSİAD tarafından yapılan açıklamalar da sermaye düzeninin dönemsel çıkarlarına en uygun yapılanmanın hala AKP olduğunu göz önüne serdi.

Hatırlanacağı üzere TÜSİAD, AKP hükümetini belli noktalarda eleştirmiş, isteklerini sıralamıştı. Açıklamanın hemen ardından AKP tarafından TÜSİAD'ın eleştirileri tam bir teslimiyet üzerinden cevaplandırılmıştı. Sermaye için öncelikli olan dönemsel önceliklerinin yerine getirilip getirilmediğidir. AKP hükümeti bu konuda rüştünü ispatlamıştır. IMF'nin, AB'nin öngördüğü, küresel rekabetin gereği olan "reform programları" sistematik bir biçimde AKP tarafından uygulandı, gerekli yasal düzenlemeler yapıldı. Özelleştirmeler sorunsuz gerçekleştirildi, sağlık piyasaya açıldı. Sosyal güvenlik yasası, Genel Sağlık Sigortası tepkilere rağmen yasalaştırıldı. Özcesi mevcut koşullarda sermayenin yola bu hükümetle devam etmesi gerekiyordu. TÜSİAD da öyle yaptı.

Buna rağmen, son yaşananlar sermaye düzeninin alternatif arayışlarına devam edeceğini, muhalefet yaratmak için uğraş vereceğini göstermektedir. Bu nedenle eleştiriler AKP'ye uyarı niteliği taşımaktadır.

Alternatif arayışları

AKP'ye alternatif bir muhalefet odağı oluşturma çabaları geçmişe dayanmaktadır. AKP saflarında seçime katılan Erkan Mumcu'nun istifası, ANAP'ın başına geçmesi bunun bir ürünüydü. Ancak kısa sürede

anlaşıldı ki AKP'ye karşı öne sürülebilecek alternatif geleneksel muhafazakar bir tabana dayanmamalı. Halihazırda muhafazakar kesimi AKP temsil edebilmektedir. Çıkış ancak "sol" maskeli düzen partileri ve sol adına öne çıkan liberal oluşumlar aracılığıyla mümkün olabilir. Bu nedenle düzen bekçileri daha çok solda birliği öne çıkarmaktadır.

Sermaye açısından solda birliğin anlamı istikrar politikalarına karşı ortaya çıkacak hoşnutsuzluğu kanalize edebilecekleri bir odak yaratmaktır. Bu odağın merkezi sermaye uşaklıkları konusunda hiçbir kuşkuyu içinde barındırmayan CHP, DSP, SHP olacaktır. Solda birlikten kastedilen bu üç partiyle birlikte şurda burda bölük börçük bulunan sol maskeli oluşumları biraraya getirmek, cilalayıp piyasaya sürmektir. Ama bunun hiçde kolay olmayacağı apaçık ortadadır. Özellikle CHP şahsında sağ-sol herkes biraraya gelmeli ve benzer söylemler, birlik arayışlarının şimdiden çıkmasa düştüğünü göstermektedir. Yine de zora düştüğünde sermayenin "solda birlik"i ısıtıp-ısıtıp önümüze süreceği de kesin.

Kuşkusuz solun gündeme getirilmesi laiklik tartışmalarıyla birlikte yürütülecektir. Hatırlanacağı üzere 28 Şubat'ta emekçiler laik-şeriatçı olarak saflaştırılmaya çalışılmış, bunda belli noktalarda başarıya ulaşılmıştır. O dönem solda yeralan kimi yapılanmalar ve emek örgütlenmelerde laik kampta yer alıp pratikte orduya arka çıkmışlardı. Bugün de yapılmak istenen budur. Bu nedenle emek örgütlerinin, KESK üyelerinin bu konuda uyanık olması, düzen içi çatışmada taraf olmak değil, düzene karşı bağımsız-emekçilerin birliğini hedefleyen cepheyi açmak için uğraş vermesi gerekiyor.

Bugün, sınıf hareketi mevcut tablosuyla ortaya bir güç-taraf olarak çıkmadığı için düzen cephesi bu denli rahat davranabilmekte, kendi içinde alternatifler denemekte, yenilerini yaratmak için çaba sarfetmektedir. İşçi sınıfı, bağımsız devrimci bir güç olarak ortaya çıkmadığı sürece düzenin belirlediği laik-şeriatçı tartışmaları etrafında tartışmalar yürütülmeye devam edilecektir. Ancak işçi sınıfı, sınıf mücadelesi sahnesine devrimci bağımsız bir güç olarak çıkmayı başardığı andan itibaren tüm tartışmaların ekseni ve anlamı temelden değişecek, sınıfsal-siyasal güçler tablosu yerli yerine oturacak, saflar sınıf eksenli olarak belirlenecektir.

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı,

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Dünyanın gözü bir kez daha Ortadoğu'ya dönmüş durumda. Emperyalist tekellerin çıkarları uğruna dünyayı yeniden şekillendirmeye çalışan Amerikan emperyalizmi şimdi de İran'a düzenleyeceği saldırıların hazırlığına girişmiş durumda. Irak'ta saplandığı bataktan bir türlü kurtulamayan ABD bir kez daha batağa saplanmamak için şimdi daha ihtiyatlı davranıyor. Diğer emperyalistleri de yanına almaya çalışarak bu kez batağa yalnız saplanmamak konusundaki azmini gösteren ABD, tüm çabalarına rağmen ne İran'ı denetim altına alabiliyor ne de uluslararası kuruluşlardan istediği kararları çıkarabiliyor.

Tüm saldırı tehditlerine karşın Ahmedinejad, ülkesinin nükleer faaliyetlerinden "asla" vazgeçmeyeceğini söyledi. Bu durumda Amerikan emperyalizmini önünde iki yol kalıyor; ya bavulunu toparlayıp bu saldırıdan vazgeçecek ya da diğer emperyalist ülkeler çeşitli vaatlerle ve manevralarla yanına çekerek saldırmaya devam edecek. ABD'nin ilkini yapması mümkün değil. Zira bunu yaptığında Ortadoğu'da bırakacağı tek şey kumların altında kalmış asker cesetleri olmayacak. Bunların yanında Amerikan emperyalizminin Dünya jandarmalığı da çölün kumları arasında bir daha geri gelmemek üzere yok olacak.

Bu saldırıyı durdurma konusunda güvenilmesi ve dayanılması gereken güç bir emperyaliste karşı başka bir emperyalist güç olmamalı. Bu saldırı bölge halklarına ve işçi sınıfına yönelik olduğu ve asıl kıyımı onların yaşayacağını düşünürsek bu saldırı karşısında birlikte hareket etmesi gereken asıl güç bölge halkları ve işçi sınıfı olmalıdır. Biz de bulunduğumuz bu coğrafyadan emperyalist savaş karşıtı mücadeleyi kardeş komşu halklarla ve işçi sınıfı ile dayanışma ve kendi geleceğimize sahip çıkma adına hep birlikte yükseltmeliyiz. Zira unutmamak gere ki bu saldırı gerçekleşirse ülkemiz üstleri de bu saldırının bir parçası olacak. Yani ya bu savaşa karşısında mücadele bayrağını yükseltip ülkemizin bir savaş üssü olarak kullanılmasını engelleyeceğiz ya da kardeş halkların kanı asla çıkmamak üzere üzerimize akacak.

"Yaşasın İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği" sloganı hiç bugünkü kadar anlamlı olmamıştı. Öyleyse bize düşen bu sloganı emperyalist savaş karşıtı çalışmamızın temel şiarı haline getirip mücadeleyi yükseltmek olmalıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri/ Adana

Katliamlar birer devlet ve sınıf politikasıdır!

Sivas katliamının arkasında devlet vardı

Vahşi kapitalizmin tarihi dünyada olduğu gibi ülkemizde de işçi emekçilere ezilenlere, devrimci sosyalistlere kısacası sistemlerine muhalif tüm kesimlere karşı gerçekleştirilen sayısız provokasyon, cinayet ve katliamlarla doludur.

Kanlı Pazar, 1 Mayıs 1977, Bahçelievler, Maraş, Malatya, Çorum vb. katliamlarda olduğu gibi... Gazi ve Ümraniye katliamlarında olduğu gibi... "1000 gizli operasyon"da olduğu gibi... binlerce "faili meçhul" cinayetlerde, Kürt halkına karşı işlenmiş kirli savaş suçlarında olduğu gibi... Susurluk'da olduğu gibi... Yargısız infazlarda olduğu gibi... Ulucanlar katliamı davasında olduğu gibi... 19 Aralıklar'da, Dersimde 17' lerin katliamında ve diğer birçok katliam saldırı ve komplolarda olduğu gibi..

Sivas katliamının 13. yıldönümü yaklaşırken bu gerçek kendisini bir kez daha gözler önüne seriyor.

Sivas son olmayacak;

Çünkü bu katliamlar birer devlet ve sınıf politikasıdır.

Çünkü bu düzen hala sermaye düzeni devlet onun kontr-gerilla devletidir.

Çünkü bu düzen çürümüş, kokuşmuş ve tepeden tırnağa mafyalaşmıştır.

Çünkü bu düzen bir avuç asalağın milyonlarca işçi ve emekçinin emeğinin çalınmasına dayalı bir düzendir.

Sivaslar, Çorumlar, Maraşlar, Gaziler, "bin operasyonlar" bunun için yapıldı. Devletin üst zirvelerinde hazırlanan kirli katliam ve provokasyonlar, yeri geldi ülkücü faşistler eliyle, yeri geldi kontr-gerilla ve kolluk güçleriyle uygulamaya sokuldu. Hangi piyon kullanılmış olursa olsun, yapılan tüm katliamlar devletin üst zirvelerinde kararlaştırıldı, sermaye düzeninin esenliği için yapıldı.

Sivas katliamında asıl hedef, ne kendi başına Alevilik ne de laiklikti. Katliamın perde arkasındaki güçlerin amacı ise, ne islam ne de şeriattı.

Devlet onyıllardır bu tür kanlı katliam ve provokasyonları tertipleyerek işçi sınıfı ve emekçileri kendi içinde bölmeye, mezhep temelinde birbirine karşı çatıştırmaya çalışıyor. Amaçları tüm işçi ve emekçileri ezen ve sömüren sınıf saltanatlarını ayakta tutmaktır. İşçi sınıfı ve emekçilerin bu sınıf saltanatına karşı kendi sınıf çıkarları doğrultusunda birleşmesini ve mücadele etmesini engellemektir.

Türk-Kürt, Alevi-Sünni, tüm işçi ve emekçiler, tüm ezilen ve sömürülenler devrimci sınıf mücadelesinde birleşelim. Hak ve özgürlükler için birleşik mücadeleyi yükseltelim. Katliamların önüne barikat örmenin de, kurtuluşumuzu kazanmanın da yolu buradan geçiyor.

Sosyalist Kamu Emekçileri /İzmir

Fiyatı: 0.5 YTL * Sayı: 15 * Haziran 2006 * Yayıncı: EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * Sahibi ve S. Y. İşl. M.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ *
Baskı : Özdemir Matbaacılık/İSTANBUL * EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39
Fax: 0 (212) 534 95 90